

Sygn. akt VIII U 2646/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 roku w Lublinie

sprawy F. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołania F. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 14 marca 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2646/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 marca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił F. W. prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na podstawie dołączonych dowodów Zakład przyjął za udowodniony okres 4 lat, 5 miesięcy i 3 dni pracy w takich warunkach (decyzja – k. 23 a.e.).

F. W. złożył odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany. Wskazał, że w okresie od dnia 6 maja 1978 roku do dnia 30 listopada 1991 roku pracował jako operator sprzętu ciężkiego, a następnie kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Ponadto organ rentowy nie podał przyczyn niezaliczenia innych okresów pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego (odwołanie – k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Odnośnie okresu zatrudnienia od dnia 6 maja 1978 roku do dnia 30 listopada 1991 roku w Zakładzie (...) organ podniósł, że w świadectwie pracy pracodawca wskazał, iż skarżący pracował jako robotnik magazynowy, monter maszyn i urządzeń samochodowych z jednoczesną obsługą spychacza oraz jako kierowca samochodu ciężarowego do 3,5 tony z jednoczesną obsługą spychacza. Jednocześnie w dokumentacji płacowej brak jest wyszczególnienia składnika za pracę w szczególnych warunkach. Natomiast odnośnie innych okresów zatrudnienia jako operator sprzętu ciężkiego, bądź kierowca samochodu ciężarowego brak jest dokumentacji pozwalającej jednoznacznie ustalić, że prace były świadczone w szczególnych warunkach (odwołanie – k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

F. W. urodził się w dniu (...). W dniu 19 lutego 2016 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wniosek o emeryturę (wniosek – k. 1-3 a.e.).

Do wniosku dołączył dowody z dokumentów poświadczających okresy zatrudnienia, w tym zaświadczenie z dnia 13 stycznia 2016 roku, zgodnie z którym w okresie od dnia 7 listopada 1973 roku do dnia 31 marca 1978 roku był zatrudniony w (...) SA w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego. Ponadto dołączył świadectwa pracy z dnia 9 kwietnia 1994 roku, zgodnie z którym w okresie od dnia 6 maja 1978 roku do dnia 30 listopada 1991 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach robotnika magazynowego, montera maszyn i urządzeń samochodowych z jednoczesną obsługą spychacza oraz kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 tony z jednoczesną obsługą spychacza, a także świadectwo pracy z dnia 18 lipca 1994 roku, z którego wynika, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku był zatrudniony w Zakładzie (...) w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparko-spycharki oraz na stanowisku robotnika budowlanego (zaświadczenie – k. 7 a.e., świadectwa pracy – k. 9,13 a.e.).

Na podstawie powyższej dokumentacji, a także dokumentów przedłożonych na potrzeby ustalenia kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję, odmawiając wnioskodawcy prawa do emerytury. Jednocześnie Zakład ustalił staż sumaryczny w wysokości 26 lat, 3 miesięcy i 15 dni, w tym 4 lata, 5 miesięcy i 3 dni w warunkach szczególnych (decyzja – k. 23 a.e.).

F. W. od dnia 7 listopada 1973 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. na stanowisku ślusarza remontowego (angaż w a.o. – k. 31 a.s.).

Od dnia 15 lutego 1975 roku wnioskodawca uzyskał uprawnienie dla maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych na spycharki i ciągniki. Na podstawie wniosku Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 23 stycznia 1975 roku został zaszeregowany jako maszynista spycharek z dniem 1 marca 1975 roku (zaświadczenie okazane na rozprawie – k. 54 a.s., zaświadczenie w a.o. – k. 31 a.s.).

Podczas wykonywania obowiązków operatora maszyn budowlanych wnioskodawca pracował przy budowach i niwelacji dróg oraz przy niwelacji pod posadzkę na dużych halach. Posługiwał się spychaczem (...) oraz (...) (zeznania wnioskodawcy – k. 26, 54v a.s.).

Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 31 marca 1978 roku (świadectwo pracy w a.o. – k. 31 a.s.).

W dniu 6 maja 1978 roku F. W. zawarł z Zakładami (...) w T. umowę o pracę. Wnioskodawca został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika magazynowego w Magazynie (...) (umowa o pracę k. 60 a.o. – k. 20 a.s.).

Od dnia 1 czerwca 1978 roku zostały mu powierzone obowiązki jednoczesnego prowadzenia brygady, natomiast od dnia 10 sierpnia 1978 roku został przeniesiony na stanowisko montera maszyn i urządzeń samochodowych (angaże k. 56, 59 a.o. – k. 20 a.s.).

Od dnia 1 października 1979 roku został zatrudniony na stanowisku montera maszyn i urządzeń samochodowych z jednoczesną obsługą spychacza w D. (...) (angaż k. 51 a.o. – k. 20 a.s.)

W dniu 1 lipca 1980 roku F. W. zawarł umowę o dodatkową pracę, w ramach której zobowiązał się do wykonywania czynności spedycyjnych w pełnym zakresie, na samochodzie (...) do 3,5 tony ładowności (umowa k. 44 a.o. – k. 20 a.s.).

Od dnia 1 stycznia 1981 roku wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 tony (angaże k. 42, 43 a.o. – k. 20 a.s.)

Z dniem 1 marca 1981 roku F. W. został przeniesiony na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 tony z jednoczesną obsługą spychacza. Ponadto na podstawie umowy o dodatkową pracę od dnia 2 marca 1981 roku zobowiązał się wykonywać czynności spedycyjne w pełnym zakresie (angaż k. 38, umowa k. 41 a.o. – k. 20 a.s.).

Od dnia 12 marca 1983 roku zakład pracy powierzył wnioskodawcy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 tony (angaż k. 24 a.o. – k. 20 a.s.).

Na podstawie umowy z zakładem pracy z dnia 23 lipca 1990 roku wnioskodawca zobowiązał się wykonywać przy swojej podstawowej pracy czynność dodatkową – rozprawiania i sprzedaży wyrobów ZPDz. Za wykonywane czynności akwizycyjne skarżący otrzymywał prowizję w wysokości do 15 % od faktycznej sprzedaży (umowa k. 10 a.o. – k. 20 a.s.).

Podczas zatrudnienia na stanowisku robotnika magazynowego F. W. przygotowywał wysyłki do hurtowni. Z działu zbytu otrzymywał specyfikację, po czym według zamówienia przygotowywał worki z odpowiednim towarem. Worki ładował na wózki ręczne, a następnie wraz z innymi pracownikami załadowywał je na samochód. Po przeniesieniu na stanowisko monter mechaniki zajmował się naprawą awarii w samochodach oraz autobusach, należących do zakładu pracy. Część z nich wykonywana była w garażach, a w przypadku naprawy autobusów – na kanale najazdowym. Skarżący wykonywał naprawy hamulców, kół, wymieniał resory, silniki oraz zajmował się malowaniem pojazdów. Główna część napraw odbywała się poza kanałami i dotyczyła mniejszych samochodów marki (...), (...) oraz (...). (zeznania wnioskodawcy – k. 24v-25, 54 a.s., zeznania T. K. – k. 52v-53 a.s., zeznania L. K. – k. 53 a.s., zeznania S. W. – k. 53v-54 a.s.).

Po zakupie przez zakład pracy spychacza F. W. zajął się jego remontem. Po zakończeniu naprawy rozpoczął wykonywanie pracy przy jego pomocy. W tym celu co jakiś czas był wynajmowany do prac przy drogach gminnych, które wyrównywał. Ponadto zajmował się rozpychaniem węgla na hałdzie, a zimą przecierał oraz odśnieżał drogi. W tym czasie podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy było wykonywanie czynności monter, a kolejno kierowcy (...). W zależności od potrzeb był jednak kierowany do prac na spychaczu lub na ładowarce „cyklop”, którą wykonywał załadunek węgla do przedszkoli oraz żłobków (zeznania wnioskodawcy – k. 25, 54 a.s., zeznania T. K. – k. 52v-53 a.s., zeznania L. K. – k. 53 a.s., zeznania S. W. – k. 53v-54 a.s.).

Ponadto w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) na stanowisku monter wnioskodawca jeździł samochodem (...), którym przewoził wyroby spożywcze na stołówkę i do sklepików. Podobnie po powierzeniu wnioskodawcy stanowiska kierowcy samochodu do 3,5 tony, od lat 80-tych łączył on obowiązki kierowcy (...) z obowiązkami spedycyjnymi z jednoczesną obsługą spychacza. Z umowy dodatkowej wynika również, iż od dnia 23 lipca 1990 roku do obowiązków skarżącego należało także rozprawianie i sprzedaż wyrobów (...). (zeznania wnioskodawcy – k. 25v, 54 a.s., akta osobowe – k. 20 a.s.).

Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 30 listopada 1991 roku (świadczenie pracy – k. 9 a.e.).

W dniu 1 kwietnia 1992 roku F. W. zawarł z Zakładem (...) w T. umowę o pracę, na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora koparko-spycharki, robotnika budowlanego do dnia 30 września 1992 roku. Na podstawie kolejnej umowy o pracę został zatrudniony na okres od dnia 1 października 1992 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku (umowy o pracę w a.o. – k. 41 a.s.)

Podczas zatrudnienia w powyższym zakładzie pracy wnioskodawca pracował przy budowie dróg oraz szkoły w miejscowości O., gdzie wykonywał niwelację terenu. W razie potrzeby pomagał również innym robotnikom przy wyrównywaniu pobocza oraz przy pracach porządkowych, co nie wpływało jednak na wymiar czasu pracy jako kierowca spychacza (zeznania wnioskodawcy – k. 25v, 54 a.s., zeznania T. K.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o wskazane dowody z zeznań świadków i wnioskodawcy oraz dokumentacji, w tym akt osobowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom T. K., L. K. oraz S. W.. Wszyscy świadkowie zgodnie twierdzili, że wnioskodawca pracował w (...), w zależności od potrzeb, jako kierowca oraz operator spychacza. Relacje świadków są zgodne z treścią akt osobowych i wyraźnie potwierdzają, że F. W. wykonywał różne obowiązki w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) w T.. Co więcej, wszyscy świadkowie wskazali, że nie mają wiedzy na temat zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku montera, które – także według zeznań skarżącego – było jego głównym stanowiskiem pracy.

Odnosnie zeznań wnioskodawcy co do okresu zatrudnienia w Zakładach (...) Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim dotyczą wykonywania pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Taka okoliczność nie wynika zarówno z akt osobowych, jak i z zeznań świadków. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania za wiarygodne. Co istotne, wnioskodawca w toku postępowania stał na stanowisku, że w trakcie pracy w Zakładach (...) jego obowiązki nie polegały na stałej, pełnowymiarowej pracy na stanowisku operatora spychacza. Wyraźnie wskazywał on, że w tym czasie, w zależności od potrzeb, wykonywał różne obowiązki, w tym montera lub kierowcy samochodu.

Dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości stron oraz Sądu, w związku z czym zostały uznane za wiarygodne. Co prawda wnioskodawca twierdził, że nie zna przyczyny braku dokumentów świadczących o pracy na stanowisku kierowcy samochodu o ciężarze powyżej 3,5 tony z okresu zatrudnienia w Zakładach (...), jednak taka okoliczność nie została potwierdzona innymi dowodami. Ponadto akta osobowe pozwoliły ustalić okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych na stanowisku maszynisty spycharek w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. oraz w Zakładzie (...) w T..

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887, tekst jedn. ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Według art. 32. ust. 2 cytowanej ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a ponadto na dzień 1 stycznia 1999 roku osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Jedynym warunkiem, którego nie uznał organ rentowy było nieudowodnienie co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład nie kwestionował przy tym samego faktu zatrudnienia wskazując, że nie zaliczył okresów pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak dokumentacji poświadczającej taką okoliczność.

W tej sytuacji należy zauważyć, że w myśl art. 473 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, tekst jedn. ze zmianami) sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, przy ustalaniu spornych okoliczności może korzystać z wszelkich środków dowodowych, w szczególności może on w celu sprawdzenia faktów niewynikających dostatecznie z treści przedłożonych do sprawy dokumentów przeprowadzić dowód ze świadków lub z przesłuchania stron. Regulacja ta ma pierwszeństwo przed instrukcyjną normą przewidzianą w § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, zgodnie z którą okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów resortowych. Oznacza to, iż brak w świadectwie pracy informacji o tym, czy praca wykonywana była w szczególnych warunkach nie jest wiążący w postępowaniu sądowym i nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pracownika w sytuacji, gdy innymi sposobami wykaże, że faktycznie świadczył pracę w szczególnych warunkach. Takie stanowisko zgodne jest również z poglądami orzecznictwa, które stoi na stanowisku, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez takie organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2474/03, LEX nr 151770).

Mając powyższe na względzie, Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody z akt osobowych oraz przesłuchania świadków i wnioskodawcy ustalił, że F. W. nie legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. W toku postępowania wnioskodawca wskazywał, że wykonywał taką pracę w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. od dnia 7 listopada 1973 roku do dnia 31 marca 1978 roku. Na podstawie przedłożonej dokumentacji Sąd mógł jednak uwzględnić tylko okres od dnia 1 marca 1975 roku, tj. od momentu przeniesienia na stanowisko maszynisty spycharek, do końca zatrudniania, a więc łącznie 3 lata i 1 miesiąc. Wcześniej bowiem skarżący pracował na stanowisku ślusarza i nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca egzamin praktyczny dotyczący zaszeregowania w zawodzie maszynisty spycharek odbył dopiero w dniu 23 stycznia 1975 roku i wcześniej pracował na stanowisku ślusarza oraz pomocnika maszynisty (angaże w a.o. – k. 31 a.s.). Jako ślusarz wnioskodawca był pomocnikiem przy remontach sprzętu ciężkiego w warsztacie, pomagał przy czyszczeniu sprzętu oraz rozpinaniu gaśnic. Były to prace poza kanałami, na powierzchni hali.

Ponadto do zatrudnienia w warunkach szczególnych Sąd uwzględnił okres zatrudnienia w Zakładach (...) w T. w okresie od dnia 1 kwietnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku, tj. przez 9 miesięcy.

W obu wskazanych okresach, łącznie przez 3 lata i 10 miesięcy wnioskodawca wykonywał prace wskazane w załączniku do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w wykazie A, dziale V. „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3. „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”.

Sąd nie uwzględnił natomiast jako pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu od dnia 6 maja 1978 roku do dnia 30 listopada 1991 roku w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) w T.. Z postępowania dowodowego bezspornie wynika, że w tym czasie wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z akt osobowych, zeznań świadków, a także częściowo z zeznań samego wnioskodawcy wynika, że obowiązki operatora spychacza wykonywał jedynie w zależności od potrzeb, pracując również przy naprawach samochodów oraz przy kierowaniu samochodem marki (...). Prace przy naprawach samochodu natomiast miały

miejsce zarówno w kanałach, jak i poza kanałami. W tej sytuacji nie można uznać, że skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Nie jest bowiem dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (wyrok SN z dnia 26 lipca 2016 r., II UK 304/15, LEGALIS nr 1515101).

Brak jest ponadto dowodów potwierdzających wykonywanie pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...), gdyż zeznania wnioskodawcy, jako sprzeczne z aktami osobowymi oraz zeznaniami świadków, nie mogły stanowić podstawy ustaleń Sądu.

Trzeba również dodać, że niesporny w niniejszej sprawie był okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych w Elektrociepłowni (...) w Ś. na stanowisku ślusarza remontowego od dnia 11 kwietnia 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, który Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił w łącznym wymiarze 4 lat, 5 miesięcy i 3 dni. Doliczając do tego okres uwzględniony przez Sąd w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy należy wskazać, że wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat, 3 miesięcy i 3 dni. Tym samym Sąd ustalił, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okres pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 1999 roku, w związku z czym nie spełnił wszystkich ustawowych przesłanek do przyznania mu prawa do emerytury wcześniejszej. Zaskarżoną decyzja okazała się zatem prawidłowa a Sąd oddalił odwołanie..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.